

‘Ο γύρος του θανάτου

Για πρώτη φορά ό τίτλος προηγείται της ιστορίας μου. Τά παράπονά μου θά πρέπει όσο είναι καιρός νά παύσουν νά διεκδικούν άλλαγές καταστάσεων. Τά παράπονα δικαιολογούν τόν παραπονούμενο. Άρα πρόκειται για μία δειλία αίσχιστου είδους πού πρέπει νά εξαφανισθή όταν έλθη ή ώρα της.

Τό θέαμα συνετάραζε τό κοινό πού έτρεφε από συγκίνηση, καθώς ή ρόδα της μοτοσυκλέτας έγλειφε τά στήθη τους με διασφαλιστικό ένδιάμεσο μία ατέλειωτη σειρά από σανίδες πού θά έφταναν ως τό ταβάνι, αν ό προορισμός όλου αυτού του θεάματος δέν ήταν νά βοηθήσει τους θεατές όχι μόνο νά τό δουν αλλά και νά τό απολαύσουν. Έτρεχε λοιπόν σαν άφιονισμένος. Τά σανίδια ταραζόνταν, ό κυκλικός χώρος με τό χαρτόνι πού χρησιμοποιε για έξωτερικό τοίχωμα του μικρού στίβου όπου αγωνιζόταν ή μοτοσυκλέτα πού έκανε τό γύρο του θανάτου, επίσης. Έβγαλαν και δίσκο στο ένδιάμεσο διάλειμμα των δύο λεπτών. ‘Ο μοτοσυκλετιστής καθάλα στη μοτοσυκλέτα κυλούσε τις γραμμές του. Τό πρόσωπό του δέν είναι για περιγραφή. Τό σύστημά του, κυρίως τό νευρικό, δέν είναι καθόλου κατάλληλο νά πισωστή στις ‘έξεις του όποιοδήποτε. Αναζητώντας στον κατάλογο των διεθνών έκδηλώσεων : θε χρόνο Σεπτέμβριο και Άπρίλιο, Μάη και ‘Οκτώβρη, φόρτωναν τά σανίδια, τις δύο μοτοσυκλέτες πού τις επέβλεπαν κι επισκευάζαν σε κάθε κοράκι, μετά την επίδειξη, τις φόρτωναν κι αυτές σε άμάξια με δωμάτιο και κουζίνα από πίσω, κι έμπρός σ’ όλες τις πόλεις.

Συγκίνηση, όργη, ένας τρόμος πού διάγωνε τά πνευμόνια των θεατών και τους έδινε μιάν άνέλπιστη ήδονή. Ένας γύρος, δύο, τρεις, ξεδιπλώνοντας τό κορμί, καθαικευόντάς την ξαφνικά, πάνω στον άέρα σηκώνοντας τά χέρια ελεύθερα, τό τιμόνι χωρίς καθοδήγηση, ύστερα ολόκληρος μπρούμυτα κατά μήκος της σέλας. Όλα αυτά πάνω στην κίτρινη γραμμή, ύστερα ένα μέτρο πιο πάνω, στην κόκκινη πλαγιστή έντελως στα κυκλικά βαλμένα σανίδια, διασχίζοντας τόν άέρα, άπαγορεύοντας τά τσιγάρα με έντολή στην ώρα της συγκλονιστικής επίδειξέως. Ανό κόκαλα για μάγουλα, μαύρο στητό παντελόνι και μπότες του τσίρκου. Τσάφ τσάφ δίφραγκα, τάληρα, δεκάρικα. Ένα πενηντάρι απόμεινε πίσω, κόβει βόλτες μαζί του στο κενό μεταξύ όροφής και διαπέδου. Έρχεται στον ώμο του, κάνει ένα γροάγγκ ή μοτοσυκλέτα, τραντάζεται ό οδηγός, ξεκολλάει τό χαρτονόμισμα. Ξανααιωρείται. Είμαστε στο καίριο σημείο της επίδειξέως. Στην κόρη του ξυραφιού, χωρίς κανείς νά τό αντιλαμβάνεται, με μάτια πελώρια κοιτάζοντας, με άνοια κι ένα άνεπαίσθητο φόβο. Αισιοδοξία πασαλειμένη με πίσσα μικρά κοματάκια. ‘Ο οδηγός έξακοντίζεται προς τά ύψη, την άμέσως επόμενη στιγμή πού έγλειψε βιαστικά την άκρη των σανιδιών. Σάν βολίδα. Α α α α. Τά κεφάλια απομακρύνονται από τό γείσο. Τά σανίδια ταρακουνιούνται. Τό οίκημα πρόχειρο έντελως κινδυνεύει νά καταρρεύσει. Τόσες ζωές παρά λίγο νά διακοπούν. Για πρώτη φορά ό οδηγός γελάει μακάβρια. Άς ήταν νά τελειωναν όλοι αυτοί οι άχρείοι κι ας τσαλακώνονταν ό ίδιος στα δύο. Θά προτιμούσε νά παλεύη με τίγρεις και λεοντάρια. Θά είχε τόν οίκτο τους κι επι-

πλέον τις δικές του ιδέες. Είχε τὸν ἐπίπλαστο τρόπο τους καὶ τὶς ξαφνικὲς ἀνατάσεις συμμετοχῆς στὸν περιελισσόμενο κίνδυνο. Καὶ ξαφνικὰ πάνω στὸ χεῖλος τῶν σανιδιῶν, ξεπερνώντας τὴν κόκκινη γραμμὴ, αἰωρούμενος στὸ περβάζι ὅπου εἶχαν τὰ χέρια τους ὁ κόσμος, παιδιά μὲ γονεῖς, ξεχαρβαλωμένες γιαγιάδες καὶ ἄλλοι πολλοὶ καθὲ εἶδους, δίνει μιὰ ἢ μοτοσυκλέτα, κάνει βοντιὰ κι ὁρμᾷ στὰ ἄδυνα πού ἀφήνουν κατὶ πελώρια χαρτονένια κουτιά, καθὼς ὑποχωροῦν, νὰ φανῇ. Ἀκοῦμε τὸ θόρυβο τῆς μηχανῆς, ἀκοῦμε τοὺς γύρους, δὲν φαίνεται τίποτα πιά. Κατεβαίνω τὶς σκάλες πέντε πέντε, ὁρμᾶω στὸν διάδρομο καὶ χώνομαι στὸ ἄνοιγμα πού ἔκαναν τὰ κουτιά. Βρίσκομαι σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι, ἀκούω μόνον πιὸ κοντὰ τὴ μοτοσυκλέτα, αἰσθάνομαι νὰ φωσφορίζω. Συνεπῶς ὁ ὁδηγὸς τῆς μοτοσυκλέτας μὲ βλέπει. Ἐπιπλέον δὲν παραιτοῦμαι. Βάζω τὰ χέρια στὸ στόμα καὶ τὸν φωνάζω. Ἔχω ἤδη περπατήσει πολὺ καὶ κανεὶς ἀπέξω δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ἀκούσῃ. «Κόλσεν, Κόλσεν...» νομίζω πὼς ψιθυρίζω. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μ' ἀκούσῃ ἔτσι ὅπως τρέχει. Ξαναφωνίζω δυὸ φορές. Μὲ πέρασε ξυστὰ καὶ συνέχισε τὰ παιδαριώδη κυκλικά του γυρίσματα. «Κόλσεν...» Γρ... ἡ μοτοσυκλέτα φρονιάζει. Ὅστερα φρενάρει τσιριχτά. Τρέχω πενήντα μέτρα πιὸ κάτω νὰ τὸν προλάβω ἐκεῖ ὅπου σταμάτησε. «Τί θέλεις;» «Γιατί μᾶς ἄφησες ἔξω». Ξεράθηκε νὰ γελᾷ. Αὐτὸς δὲν ἦταν ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ἀθλητὴς γυμνασμένος στὴν ὀδήγησιν ἀγωνιστικῶν μηχανῶν. Ἦταν ράκος. Ξάπλωσε στὴ μοτοσυκλέτα καὶ σταύρωσε πόδια καὶ χέρια. Μοῦ εἶπε πὼς μὲ βλέπει χάρι στὸ φωσφορισμὸ πού ἀναδίνουν τὰ ρούχα μου, τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν μου τὰ πρασινογάλαζα παπούτσια μου. Εὐχαρίστησα τὸν ἀχρεῖο θεό. Ἐγὼ ἔβλεπα ἐπίσης κατ' ἀντανάκλασιν τὰ μαῦρα ρούχα του, τὶς μπότες του, τὸ βαθὺ πηγᾶδι ὅπου βρισκόμασταν, κολυμπώντας στὶς τρεῖς πελώριες διαστάσεις μας, γιὰ πρώτη φορὰ ἀνάλαφρος πού βυθίζομουν πραγματικά, πού οἱ εἰκόνες δὲν ἦταν χάριτες, κολοβές, ψεύτικες ἐντελῶς. «Κάνω τὸ γύρο μου, φίλε μου. Αὐτὸς γιὰ μένα» τὸ θέαμα ἔληξε. «Τὸ ξέρω αὐτό, καὶ δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ρωτήσω τόσο λίγα γιὰ μιὰ τόσο μεγάλη κατάντια. Δὲν ἔχεις ντροπὴ μήτε φιλότιμο, Κόλσεν.» Γέλασε, μοῦ εἶπε πὼς ἐγὼ κατάφερα χωρὶς προηγούμενες ἐπαφὲς νὰ τὸν καταλάβω· ἔτσι ξαφνικὰ μιὰ στὰ δυὸ χρόνια ἐμφανίζεται κάποιος πού τὸν καταλαβαίνει εἴτε μέσω ἑνὸς ἀκατάσχετου οἴκτου εἴτε μέσω ἑνὸς φλογεροῦ ἔρωτος πού εἶναι συνήθως ἐντελῶς γυναικεῖος ἄρα ἐξαισιος, ἄραγε σύντομος. Ὅστερα πάλι ἡσυχία καὶ ἀδράνεια καὶ ξανὰ πάλι κάποιος πού πετιέται καὶ μ' ἀκολουθεῖ περνώντας περιέργως καὶ ἀκράτητος τὰ κουτιά. Τοῦ εἶπα τί θὰ κάνῃ ἀφοῦ βγῇ ἀπὸ κεῖ. Μοῦ εἶπε ποιὸς μοῦ εἶπε πὼς θὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ. Ὅταν λύνουν τὸν στίβο τὸν σηκώνουν κι αὐτόν, πὼς ὅλος αὐτὸς ὁ χώρος μαῦρος καὶ φωσφορίζων ἀνήκει στὸν διαχειριστὴ τοῦ θεάματος. Ξεβιδώνουν τοὺς ἀρμούς καὶ μαζεύουν ἕνα ἕνα τὰ σανίδια γιὰ νὰ τὰ ξαναστήσουν σὲ κάποια ἄλλη διεθνή ἐκδήλωση, κι αὐτὸς ἐκεῖ πάνω στὴ μοτοσυκλέτα μέσα στὸν μαῦρο χώρο πού μοιάζει χαρτόνι βαμμένο μὲ σινικὴ, τυλιγμένος ὁλόγυρα μεταφέρεται. Κάθε δυὸ χρόνια παίρνω καὶ κάποιοι μαζὶ μὲν. Ὅποιον περιέργο καὶ ἀκράτητο περνᾷ μέσα ἀπὸ τὰ χαρτονένια κουτιά. Ἀκουσα τὸ γχο... τῆς πεινασμένης μοτοσυκλέτας, κατὶ νὰ μὲ συνθλίβῃ πολὺ ἀπελπιστικά πολὺ, ὥς τὸ ἀμήν. Ὅστερα ὁ ὁδηγὸς γεμίζει καὶ πάλι βενζίνα τὴ μηχανή του.